

«Порівняно з іншими розвинутими державами в Україні темпи впровадження новітніх інформаційних технологій досить-таки повільні, а національна інформаційна інфраструктура перебуває на початковому рівні: наявні лише розрізнені мережі, що не утворюють загальну систему.

З іншого боку, Україна має великий людський потенціал. Загальновідомо, що саме наша країна в 1952 р. створила третій у світі комп'ютер після США та Великої Британії і сформувала всесвітньо відому школу в галузі кібернетики та обчислювальної техніки на чолі з академіками С. Лебедєвим і В. Глушковим. Проте цей потенціал втрачається, оскільки багато молодих людей прагне реалізувати свої можливості за кордоном. Тому перед Україною постала проблема більш швидкої та повної реорганізації економіки і, передусім, в інформаційному секторі, а також стоїть завдання розробки інноваційної політики та стратегії й ефективних методів їх реалізації.

З метою прискорення входження в інформаційну еру Україна вступила в такі міжнародні організації, як Міжнародний союз електрозв'язку, Європейська конференція адміністрацій пошт та зв'язку, Європейський інститут телекомунікаційних стандартів та Регіональне співтовариство в галузі зв'язку.

Український уряд надає пріоритетного значення політичним ініціативам і законодавчій діяльності, які сприяють приватному сектору та створенню стимулів для розбудови економіки, заснованої на інформаційних технологіях. <...> Проте, незважаючи на певні зусилля, здійснювані органами державної влади в Україні для розвитку інформаційного суспільства, характерними ознаками створення та розвитку такого суспільства можна вважати: 1) необґрунтоване зміщення акцентів і зусиль у розвитку інформаційного суспільства з його основи – інформації/інформаційних ресурсів та знання щодо способів їх оброблення, поширення і отримання; 2) правову неврегульованість суспільних відносин, пов'язаних із формуванням, розвитком, використанням і захистом інформаційних ресурсів; 3) безсистемний бурхливий стан інформатизації та впровадження інформаційно-комунікаційних технологій, орієнтований на засоби оброблення інформації та комунікацій іноземних виробників; 4) окупованість українського ринку засобів інформатизації та захисту інформації іноземними фірмами (протекціоністські заходи, передбачені Законом України «Про національну програму інформатизації», не забезпечують надійного захисту вітчизняного виробника засобів інформатизації); 5) неспроможність України в умовах тривалої економічної

кризи, недостатнього рівня фінансування науки витримати конкурентну боротьбу в новому інформаційно-технологічному секторі економіки.

Отже, можна зробити висновок, що організаційно-правова база інформатизації України потребує термінового перегляду, переосмислення та реформування. Крім того, потребує реформування і організаційна структура органів державної влади, що формують та реалізують державну інформаційну політику в Україні. В основі такого реформування мають бути науково обґрунтовані рішення, які засновані на глибокому аналізі існуючих міжнародно-правових актів з питань інформатизації суспільства та національного законодавства різних країн у сфері створення інформаційного суспільства» *(Кісілевич-Чорнойван О. М. Міжнародне інформаційне право. – К. : ДП «Вид. дім «Персонал», 2011. – С. 46 – 49).*